

ESTE VINOVAȚĂ CORINA ?

de LAURENȚIU FULGA

● Teatrul „C. I. Nottara” *

După o lungă pauză, ne reîntîlnim cu dramaturgul Laurențiu Fulga, prezent în ultimul timp mai ales ca prozator. Prin *Corina*, Teatrul „C. I. Nottara” se arată cu osebire preocupat de probleme ale eticii tineretului (vezi și *Zizi*) — intenție fără îndoială merituosă.

Laurențiu Fulga apelează în noua sa lucrare la maniera directă, vie, a dezbaterei dramatice, la procesul scenic. Modalitatea e agitatorică și scopul educativ urmărit se realizează cu siguranță. *Corina* și greșeala ei se oferă „de plano” în discuția spectatorului, care pleacă, după deznodămînt, cu satisfacția unui arheolog care a reconstituit un uclior din cioburile avute la îndemînă.

Laurențiu Fulga ridică deci, spre a fi „judecat”, cazul unei fete care încearcă să se sinucidă, după o legătură vinovată cu o secătură oarecare. Și iată, reconstituirea faptelor duce spre adevăr... dezagregarea unei familii, egoismul sau indiferența celor din jur au contribuit la dezechilibrul unei firi slabe.

Cu ajutorul unei judecătoare, personaj simbolic-cheie, reprezentînd de fapt introspecțiile eroilor — justiția nelegată la ochi — acțiunea se strecoară în tainițele conștiinței eroilor. Și o suită de momente — relațiile nefericite soț-soție, soț-amanță — sînt tot atîtea trepte care lămuresc deznodămîntul dramatic.

Piesa invită la reflecții cu privire la înaltele responsabilități familiale, la criteriile educației tineretului, la influențele mediului social (deși legăturile Corinei cu școala și generația ei lipsesc din piesă, ceea ce dă o singularitate puțin stranie eroinei), și aceasta fără menajamente, chiar cu duritate, și mai ales cu un patetism voit.

Abordarea formulei de „proces dramatic” are aici și neajunsurile sale: fragmentează acțiunea, justifică doar aparent meandrele caracterologice ale eroilor — pe care îi surprinde în ipostaze uneori ilogice —, această formulă fiind de multe ori numai un artificiu al autorului. Unui asemenea procedeu dramatic îi lipsește în multe piese „căldura” constantă, ca unui cuptor căruia i se deschide și i se închide prea des ușa.

L-am reîntîlnit pe Laurențiu Fulga, scriitor matur, stăpîn al replicii sobre, reținute, al unui patetism de efect (scenele cu Mihai), reproșîndu-i însă și unele locuri comune (construcția-cliseu a lui Ruddy, șantajul acestuia, descrierea conform unui arsenal uzitat a celor două femei venale), ca și unele accente de ostentație etică în comportarea și vorbirea Judecătoarei.

Regizorul Dinu Negreanu a căutat să dea spectacolului caracterul unei debateri lucide, solicitînd judecata obiectivă a spectatorului. S-a păstrat cursivitatea piesei, dar i s-a sărăcit, i s-a uscat fiorul emoțional.

Concepută fără decor, cu un singur birou-studio-bar (un soi de „joly-jocker” scenic, mînuit prea puțin grațios, la vedere), piesa a căpătat o falsă monumentalitate, o măreție de simbol care nu-i era necesară și care pretinde parcă să desprindă din fiecare moment valori universal valabile. Există discrepanțe și între jocul actorilor, întemeiat uneori pe „efecte” melodramatice, și acest cadru scenic, rece și imuabil. Cînd actorii sînt îndrumați spre patosul sincer, se realizează scene de emoție, ca aceea dintre Mihai și Judecătoare, în preajma liniei ferate.

Dezavantajată de înfățișarea ei, Rodica Sanda Tuțuianu a jucat-o pe fetița *Corina* (are 16 ani ?!) ades cu o sinceritate caldă, dar alteori și cu patos artificial (în momentele de mare tensiune). Costumată într-un soi de pijama (?!), Judecătoarea-Liliana Tomescu a avut destulă forță dramatică și elan, chiar dacă nu și-a aflat todeauna linia rolului, pendulînd uneori între poza „justiției eterne” și o eroină dinamică de pantomimă, dar găsind de cele mai multe ori linia justă: vocea simplă, umană a conștiinței. Au fost numeroase și momentele de sinceră vibrație, realizate de George Constantin, căruia trebuie să i se amintească, inevitabil, de fiecare dată, de dicțiune, care-i face de neînțeles o bună parte din text.

* Regia : Dinu Negreanu. Scenografia : Ion Ipser. Distribuția : Liliana Tomescu (Judecătoarea), Eugenia Bădulescu și Eugenia Bosînceanu (Maria), Cristina Tăcoi (Ioana), Dorin Moga (Andrei), Rodica Sanda Tuțuianu (Corina), George Constantin și George Manu (Mihai), Angela Chiuaru (Diana), Mircea Anghelescu (Ruddy), Natașa Nicolescu (Venera).

Puțin prea rece, Eugenia Bădulescu s-a distanțat de rol, justificând parcă îndepărtarea dintre soții din piesă. Cu un efort vizibil de înnoire, Mircea Anghelescu a căutat să dea nuanțe inedite unui tip vechi, căruia ar trebui să-i mai atenueze pe alocuri demonismul ostentativ. Mai palid reliefați de text, Dorin Moga și Cristina Tacoi au trecut și ei mai discreți prin spectacol.

Foarte sărăcăcios au fost imaginate cele două femei „vampe”, croite de Angela Chiuaru și Natașa Nicolescu cu mijloace din recuzita cea mai clasică de șabloane (subliniată de toaletele lipsite de gust).

Dar, poate mai important decât toate e faptul că spectatorul părăsește teatrul cu un răspuns la titlul piesei : *Este vinovată Corina ?*

ZIZI ȘI... FORMULA EI DE VIAȚĂ

de SIDONIA DRĂGUȘANU

● Teatrul „C. I. Nottara” *

Sînt unii scriitori care au darul caracteristic de a obține acea „captatio benevolentiae”, pe care Cicero o socotea atît de necesară oricărui orator.

Sidonia Drăgușanu este unul din acești talentați scriitori. Ea știe să cîștige imediat atenția spectatorilor, să-i cucerească printr-un subiect de actualitate — aproape decupat dintr-o „cronică” jurnalistică —, prin probleme personale, directe, și prin țesătura dramatică îmbogățită cu imagini multicolore, dînd chiar și accentelor de melodramă dreptul să-și spună răs-picat cuvîntul.

Zizi e o tînără (problemele universului sufletesc feminin fiind aria principală a preocupărilor autoarei) la un pas de prăbușirea morală. Victimă a unor influențe nocive, Zizi ajunge un soi de „fată teribilă”, nepăsătoare, ușor cinică, nu atît imorală, cît lipsită de criteriile moralei. Narațiunea dramatică e simplă, ușor de urmărit, cu vădit caracter moralizator. Sub influența colectivului, și mai ales a unui tînăr îndrăgostit, ajutată tocmai și de... stupiditatea agresivă a unor caractere negative, Zizi devine ceea ce de fapt era dintotdeauna : o fată bună.

Sidonia Drăgușanu are o replică vie, spumoasă, presărată cu accente umoristice, o intuiție dramatică certă, declanșînd efecte lirice, alternate cu altele dramatice, neinsistînd asupra nici unuia dintre acestea, deschizîndu-le și închizîndu-le rapid, ca pe niște aripi de evantai. Efectul imagistic e plăcut și piesa, în cea mai mare parte realizată artistic, se urmărește de către public cu interes (autoarea a știut să voaleze cu o ușoară tentă de mister semipolifist unele momente ale acțiunii) ; partea educativă a piesei are adresă directă și ușor receptibilă.

Autoarea nu a putut ocoli și unele zone ale convenționalului, efectele vădit „moralizatoare”. În primul rînd, e vorba de caracterul personajului principal, Zizi, căreia nu i se conferă o „formulă de viață” atît de nocivă și agresivă pe măsura întregii ofensive purtate împotriva ei, și care e mult mai deșteaptă, mai vioaie, decît prietenele care o „dădăcesc”. Terenul dezbaterilor etice e și el puțin arid, încît Zizi trebuie să dovedească o răbdare tenace, pentru a putea să-l străbată alături de cele două „coloane” grave, dar sărace în argumente, ale eticii : Verona și Marga. Mai puțin realizat e și Radu, îndrăgostitul etern. În sfîrșit, nu putem să nu observăm că, pe alocuri, și structura dramatică a piesei suferă. Dar publicul se amuză din plin, și mai ales cine are de învățat învață, fapt ce pledează pentru utilitatea piesei în repertoriu. Aflată la a treia sa lucrare reprezentată, succesul de public obligă autoarea de a găsi modalități și mai ample și mai complexe de investigație dramatică, de a se depăși în lucrări mai valoroase, create sub semnul exigenței.

Sanda Manu este o regizoare care se amuză odată cu piesele pe care le înscenează, zîmbind odată cu publicul, avînd predilecție pentru o mișcare scenică foarte „allegro vivace”, ceea ce convine cu deosebire piesei. Ea s-a ferit de false investigații psihologice, nu a melodramatizat excesiv. Textul și-a păstrat, ba chiar și-a sporit

* Regia : Sanda Manu. Scenografia : Lidia Radian. Distribuția : Rodica Sanda Tuțianu (Zizi), Lili Nica (Verona), Sanda Băncilă (Marga), Victoria Dobre (Livia), Tony Zaharian (Radu), Petru Popa, George Păunescu (Dan), Lucian Dinu (Mandolinistul), Athena Marcopol (Doamna Georgescu), Al. Clonaru (Teofil Ambrozie), Coca Enescu (Miti), Niculescu-Cadet (Ionel), Dorin Moga (Pictorul), Emil Giuan (Fostul jurist), Tamara Vasilache (Suzana), George Negoescu, Ion Igorov (Fotograful), Nae Constantinescu, Cornel Elefterescu (Administratorul).